

РЕШЕНИЕ

№ 8028

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 16.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **5777** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от П. В. С., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], чрез адвокат И. Ю. от САК, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ МП /ГДИН/, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лв., претърпени в периода от 06.06.2021 до 20.09.2022, когато ищецът е бил лишен от възможността да работи, поради незаконосъобразното му преместване в Затвора-гр. П. въз основа на отменена от съда заповед №Л-1863/04.06.2021 г., издадена от главния директор на ГДИН.

В исковата молба ищецът сочи, че със заповед № Л-1863/04.06.2021 г. на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ бил преместен от Затвора – [населено място] в затвора в [населено място]. Посочено е, че цитираната заповед била отменена с решение № 1348/11.07.2022 г., постановено по адм. дело № 2761/2021 г. по описа на Административен съд Пловдив, I-ви състав, в резултата на което бил върнат в Затвора – [населено място] на 20.09.2022 г. За посочения период – от 06.06.2021 г. до 20.09.2022 г. (15 месеца и 14 дни), ищецът твърди, че бил лишен да работи на длъжността, на която бил назначен в Затвора – [населено място], поради което пропуснал възможността да намали остатъка от присъдата си с 236 дни, равняващи се на половината от пропуснатите работни 472 дни. Твърди се, че описаните обстоятелства предизвикали у ищеца неимуществени вреди, изразяващи се във физическо и психическо страдание, значителен дискомфорт, напрегнатост,

накърняване на човешките му права и достойнство. Излага твърдения, че сънят му бил нарушен, станал изнервен, раздразнителен, притеснявал се и се срамувал от начина, по който се отнесли с него, изпаднал в безнадеждно състояние, изпитвал отчаяние и страх от сериозно уреждане на здравето му, чувство на незащитеност, малоценност и разочарование. Сочил, че така описаното емоционално състояние довело до влошаване на отношенията му със семейството му, съпругата и децата му.

В съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител адв. Ю., моли съда да уважи предявения иск така, както е заявен в исковата молба. Счита, че от събраните по делото доказателства по категоричен и несъмнен начин са се установили изложените в исковата молба фактически и правни основания на иска. Сочил, че единствената причина ищецът да преустанови работния процес в [населено място] е незаконосъобразната заповед на ответната страна, с която бил преместен в друго населено място, на 120 км. от С., където не му е била предоставена подходяща за неговата квалификация работа. Подчертава, че в случай, че не била издадена отменената заповед, то е нямало да бъде преустановено трудовото правоотношение на ищеца в С. и нямало да претърпи вредите, за които споделила неговата сестра, разпитана като свидетел. По възраженията на ответника, че ищецът отказал предложение за работа, сочи, че в условията на Ковид здравето и живота са висше благо, което всеки човешки индивид има право да избере като по-висша ценност. Претендира разноски за оказана правна помощ, съгласно представен списък.

Ответникът - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, чрез процесуалния си представител, моли съда да отхвърли исковата молба като неоснователна по изложените в депозирания писмен отговор съображения. По делото са постъпили писмени бележки в срок. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителя на Софийска градска прокуратура, счита исковата молба за доказана по основание, но не и по размер, тъй като същият е прекомерно завишен и несъответен на действително търпените вреди.

Административен съд София – град, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от справка за правното положение на ищецът П. В. С. е, че същият е приведен в Затвора – [населено място] на 13.02.2018 г. за изтърпяване на наказание по НОХД № 632/2004 г., с начало на наказанието от 13.11.2019 г., изтърпяно на 10.03.2021 г. От 10.03.2021 г. е започнал да изтърпява едно общо наказание в размер на 12 години „лишаване от свобода“, определено по НЧХД № 1446/19 г. по описа на ОС – Варна за деяния по чл.196а, чл.199 от НК /л.49/.

От приложените по делото заповед № 155/31.03.2020 г. /л.50/, заповед № 152/09.06.2021 г. /л.51/ и заповед № 403/19.09.2022 г. /л.52/, издадени от началника на Затвора – [населено място], е видно, че на л.св. П. В. С. е било възлагано да работи като огняр и работник в парова централа с работно време – от понеделник до събота, с определен 8 часов работен ден.

Между страните не е спорно, а и от събраните по делото доказателства се установява, че със заповед № Л-1863/04.06.2021 г. на главния директор на ГДИН е наредено преместването на П. В. С. от Затвора – [населено място] в Затвора - [населено място]. Видно от становище, рег. № 3761/19.05.2022 г. , изготвено от ИСДВР до началника на Затвора в [населено място], фактическото преместване на С. е извършено на

06.06.2021 г. /л.32/.

С решение № 1348/11.07.2022 г., постановено по административно дело № 2761/2021 г. по описа на Административен съд Пловдив /л.7/, заповед № Л-1863/04.06.2021 г. е отменена.

Видно от доклад, рег. № 2197/15.02.2024 г., изготвен от НС ЗО „К.“ /л.45- л.48/, в изпълнение на горесцитираното съдебно решение е издадена заповед Л-3361/11.08.2022 г., по силата на която П. В. С. е върнат в Затвора – [населено място] и е разпределен на територията на 2-ра група на 02.09.2022 г. В доклада е посочено също, че след подадена молба от С., същият бил назначен със заповед № 403/19.09.2022 г. като работник в парова централа.

В становище, рег. № 3761/19.05.2022 г., изготвено от ИСДВР при Затвора в [населено място] /л.32/ е посочено, че след постъпването на С. на територията на затвора – [населено място] на 06.06.2021 г., същият изявявал желание да работи като магазинер, библиотекар, огняр, перач, чистач-арест, агрегатчик, абонатчик, помощник С. и огняр. Посочено е, че на С. многократно е предлагана работа на територията на затвора в [населено място] в „Особеното производство“, която той категорично отказвал.

Видно от писмо, рег. № 6178/06.06.2022 г. /л.36 - гръб/, изготвено от главния директор на ГДИН до Окръжна прокуратура – [населено място], от страна на администрацията на Затвора в [населено място] са отправяни предложения към С. да полага труд в „Особеното производство“ и в затворническата кухня, които той отказал. Посочено е, че подадените от лишения от свобода молби за работа били предимно за щатни длъжности, за които било необходимо наличието на добро поведение, квалификация и липса на съображения от охранителен характер. В тази връзка е посочено, че предвид мотивите за преместване на осъдения С., администрацията на затвора в [населено място] е предприела необходимите мерки за наблюдение и контрол върху поведението на лицето.

По делото са представени докладни записки /от л.33 –гръб до л.35/, видно от които 20.05.2022 г. и на 23.05.2022 г. от ИСДВР при затвора в [населено място] са отправени предложения за работа на длъжност „отговорник“ в затворническия стол, които ищецът отказал.

По делото са изслушани показанията на А. В. С. – сестра на ищеца, които съдът цени в хипотезата на чл. 172 от ГПК.

Свидетелката С. заявява, че през 2021г., м. юни - м.юли брат ѝ бил в С. централен затвор. Споделя, че там бил устроен и ходел на работа. Спомня си, че като лишен от свобода, онова, което го крепяло била отпуската, на която има право и той много я чакал, тъй като години наред не можел да види и прегърне децата си. Споделя, че с децата си, ищецът говорел по телефон през стъкла, а отпускът му давал надежда, че нещата ще се пооправят. Спомня си, че една сутрин, брат ѝ се обадил на майка им рано, около 07:00 часа, за да я информира, че го местят от Затвора - [населено място] в Затвора – [населено място]. Спомня си, че след тази новина, майка им била съсипана и емоционалното ѝ състояние много се влошило. За брат си твърди, че бил в същото емоционално състояние като майка им. Спомня си, че в Затвора в [населено място], брат ѝ изкарал около година. Споделя, че го върнали обратно в С. след проведено дело, свързано с обвинения, че направил бунт в Затвора – [населено място], което било и причината да бъде преместен в Затвора в [населено място]. Спомня си, че след делото, брат ѝ бил оправдан и върнат отново в Затвора – [населено място]. За периода, в който ищецът бил в Затвора в [населено място] споделя, че бил съсипан, че

според нея изпаднал в депресия. Споделя, че в процесния период ищецът ѝ звънял много рядко по телефона, а когато се обаждал не знаел какво да каже. Спомня си, че брат ѝ тогава многократно подавал молби за започване на работа там, които винаги му били отказвани. Спомня си, че по онова време, през 2021г., бил Ковид период, затова те били длъжни да пътуват за свиждане, след като си направят тестове. Имали и разходи за гориво и за винетки. Споделя, че всичко това било много трудно и непосилно за тяхното семейство. Трябвало да избира дали да си плати наема или да отдели средства, с които да отидат на свиждане на брат ѝ, но все пак ходели. Споделя, че освен свиждането, което представлявало огромен разход за тях, имали допълнителни проблеми с полицията заради носенето на храна, тъй като брат ѝ бил вегетарианец. Спомня си, че връщали „веганското“ месо, защото не знаели какво е това, а до следващото виждане то се разваляло. Споделя, че това допълнително натоварвало техния бюджет. Твърди, че освен свиждането което било на две седмици, носели в различни от него дни техника и лекарства, което било още по-непосилно за тяхното семейство, заради разходите, които се правели за гориво, винетки, тестове и т.н. Твърди, че тази ситуация се отразявала зле на брат ѝ, който бил съсипан и не му се говорело. Споделя, че малката надежда, която имал му била отнета с това преместване. Твърди, че непрекъснато се оплаквал от силни главоболия, от болки в ушите, от едното ухо му текла кръв и му дали капки. Спомня си, че бил много съсипан, тъй като се надявал, че покрай работата ще започне да излиза отпуска и ще си вижда децата. Споделя, че ищецът се надявал да намали наказанието с работа и нещата да вървят в правилната посока. Твърди, че преди да го преместят от Затвора – [населено място], ищецът никога не е имал проблеми с работата. Спомня си, че дори щели да го предложат за „кмет“ в затвора. За него твърди, че винаги си е гледал работата и никога не е имал катарзиси, но след преместването му в П. се вълнувал, защото го върнали в начална точка без работа, без право да си вижда близките. Счита, че му е повлияло и отношението към тях, защото когато ходели на свиждане и носели храна, им казвали, че много храна носят, връщали им я и се заяждали като им казвали, че сега ще притъпят брат ѝ, за да не си помисля повече за бунтове. Знае, че брат ѝ отказал една единствена работа като санитар или нещо подобно, която била в лечебницата или в нещо като клиника. Твърди, че ищецът ѝ споделил, че болните и атмосферата там му идват в повече. Споделя, че когато ходели на свидания в П. затвор винаги си плащали тестовете, за да могат да го видят. Гледали да ходят редовно, за да го подкрепят и го правели винаги, когато има дата за свиждане. За себе си споделя, че ходела на две седмици и вземала майка им с нея, въпреки влошеното ѝ здравословното състояние.

Съдът счита свидетелските показания за ясни и последователни, като по същество ще ги обсъди в мотивите си.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявеният осъдителен иск е процесуално допустим – подаден е от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла неимуществени вреди от незаконсъобразен акт на държавен орган при изпълнение на административна дейност.

Материалноправно легитимиран в съответствие с нормата на чл.205 от АПК е именно ответникът по иска – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието - [населено място], в качеството ѝ на юридическо

лице, чийто орган е издал незаконосъобразния административен акт.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. Незаконосъобразно действие или бездействие; 2. неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразното действие или бездействие. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В конкретния случай, претенция се основава на твърдения, че поради издаването на заповед № Л-1863/04.06.2021 г. на Главния директор на ГДИН, отменена като незаконосъобразна с решение № 1348/11.07.2022 г. по административно дело № 2761/2021 г. по описа на Административен съд Пловдив, ищецът е бил преместен от Затвора – [населено място] в Затвора в [населено място]. Вследствие на преместването, ищецът твърди, че бил лишен от възможността да полага труд за период от 472 дни, както и да се възползва от възможността да намали срока на наказанието си с 236 дни - равняващи се на половината от пропуснатите работни дни, което обстоятелство му причинило неимуществени вреди, изразяващи се във физическо и психическо страдание, значителен дискомфорт, напрегнатост, накръняване на човешките му права и достойнство, нарушение на съня, нервност, раздражителност, чувство за безнадеждност, отчаяние, страх от сериозно уреждане на здравето му, чувство на незащитеност, малоценност и разочарование. Твърди се, че така описаното емоционално състояние на ищеца довело до влошаване на отношенията му със семейството, съпругата и децата му.

По делото е установено по безспорен начин, че актът, въз основа на който ищецът е бил преместен от Затвора – [населено място] в Затвора в [населено място], а именно: заповед № Л-1863/04.06.2021 г. на Главния директор на ГДИН е била отменена с решение № 1348/11.07.2022 г., постановено по административно дело № 2761/2021 г. по описа на Административен съд Пловдив /л.7/. Следователно, изпълнена е първата кумулативна предпоставка по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. За да бъде уважен искът по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца неимуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразната заповед.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства, съдът приема, че ищецът многократно е кандидатствал за работа в Затвора в [населено място], но за позиции, които не са били подходящи, предвид основанието, на което е бил преместен. В тази връзка, независимо от обстоятелството, че впоследствие заповедта е била отменена, то към момента на кандидатстването за работни позиции, администрацията на Затвора в

[населено място] е следвало да се съобрази с изискванията, на които трябва да отговарят кандидатите за съответните работни позиции - наличието на добро поведение, квалификация и липса на съображения от охранителен характер. Независимо от горното, видно от представените по делото докладни записки, на ищеца е била предлагана работа, която той категорично отказвал. На следващо място е видно, че работната позиция, която е била предложена на ищеца – отговорник на затворнически стол, не е била свързана с риск за неговото здраве, напротив на изявленията на разпитания по делото свидетел и на процесуалния му представител в хода по същество. От горното следва, че ищецът не е бил абсолютно ограничен да полага труд след преместването му на територията на Затвора в [населено място], а е могъл да работи на подходящи за неговото положение (към онзи момент) позиции, които обаче отказвал по негови лични съображения. Ето защо,

съдът счита, че не е налице причинно-следствена връзка между незаконосъобразното преместване на ищеца в затвора в [населено място] и оставането му без работа там.

На следващо място, от приетите по делото писмени и гласни доказателства не се доказва по несъмнен начин, че ищецът е претърпял твърдените в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се във физическо и психическо страдание, в степен по-голяма от обичайното за такъв тип преместване от едно място за лишаване от свобода, в друго. От свидетелските показания не стана ясно кое точно поведение /състояние/ на ищеца, свидетелката е възприела като необичайно и притеснително. От друга страна, същата заявява, че независимо от финансовите си затруднения, тя и семейството на ищеца редовно са ходели на свиждане, което твърдение не кореспондира с изложеното в исковата молба „влошаване на отношенията му със семейството, съпругата и децата му“. Съдът допуска, че е възможно и съвсем естествено в процесния период ищецът да е изпитвал чувство на емоционален дискомфорт, каквото би изпитал всеки човек при непланирана промяна на социалната му среда, но съобразява, че в настоящото производство не бяха ангажирани каквито и да е доказателства в подкрепа на твърденията в исковата молба за наличие на значителен дискомфорт, изразяващ се в нарушение на съня, нервност, раздразнителност, чувство за безнадеждност, отчаяние, страх от сериозно уреждане на здравето му. Установява се и несъответствие между посочения в исковата молба период, в който ищецът твърди, че е търпял вреди от незаконосъобразния акт и данните от събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства. Така например, посоченият в исковата молба срок, в който ищецът бил безработен от 06.06.2021 г. до 20.09.2022 г. Видно от доклад, рег. № 2197/15.02.2024 г. /л.45- л.48/ обаче, С. е върнат в Затвора – [населено място] още на 02.09.2022 г., и едва след подадена от него молба, същият е назначен със заповед № 403 от 19.09.2022 г. като работник в парова централа.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че в случая не е било налице ограничение в правната сфера на ищеца, относно правото му да полага труд, което да е довело до настъпване на неимуществени вреди по време на преместването му от Затвора – [населено място] в Затвора в [населено място]. Не се доказаха и твърдените в исковата молба физически и психически страдания, както и причинно-следствената връзка между евентуално изпитаните страдания и отменения като незаконосъобразен

административен акт. Ето защо, исквата молба като недоказана, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, основателно се явява заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Изпълнени са условията на чл.10, ал.2 и ал.4 от ЗОДОВ, поради което и на същото основание, вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. /сто лева/.

Така мотивиран и на основание чл.203 от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на **П. В. С.**, ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ МП, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лв., претърпени в периода от 06.06.2021 до 20.09.2022 г., вследствие на това, че ищецът бил лишен от възможността да работи, поради незаконосъобразното му преместване в Затвора-гр. П. въз основа на отменена от съда заповед №Л-1863/04.06.2021 г., издадена от главния директор на ГДИН, като недоказан.

ОСЪЖДА П. В. С. с ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора – [населено място], ул. Ген. С., № 21, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието сумата от 100,00 лв. /сто лева/ - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: